

TRỢ N VỆ N

Tôn-Nữ Mai-Tâm

Tình trao nhau biết là bao cho đủ

Trăng và sao hoa hạnh phúc đan chen...

Khách sạn Hương Giang nằm giữa Trường Đồng Khánh và Morin nên khoảng cách khá ngắn. Chú tài xế lái chiếc xe jeep chậm chậm đưa Hoàng Mai đi thăm Uyên Nhi. Khoảng đường đầy cây xanh mát, với những tà áo trắng, những mái tóc thề xỏa ngang lưng, cùng những đoàn xe đạp xếp hàng ngang trên con đường dọc theo dòng Hương Giang. Quê ở Quảng Nam, nhưng chú rất hãnh diện về Huế, nơi đơn vị chú đang đóng quân.

Xe chạy ngang tòa tỉnh, vốn là khu công sở khang trang hai tầng màu hồng, chiếm một khu đất rộng lớn, luôn có các binh sĩ mặc quân phục, mang găng tay nghiêm chỉnh, bông súng đứng gác phía trước cổng. Nằm chính giữa sân, lá cờ vàng ba sọc đỏ tung bay phất phới trên cột cờ cao.

Phía sau tòa Tỉnh, một nhà tù khá lớn, với những bức tường cao màu đen xám, chằng chịt những giây kẽm gai và mảnh sành nhọn phía trên. Nơi đây đã để lại trong lòng Uyên Nhi bao kỷ niệm đen tối của Tết Mậu Thân. Những tiếng súng rợn người giữa cảnh chen lán hỗn độn của những người tù và những kẻ nằm vùng, như còn văng vẳng bên tai nàng. Hình ảnh đó cũng không thể phai mờ trong ký ức người dân Huế.

Kế ngay bên phải, cách một con đường, là bức tường thấp màu đỏ hồng bọc quanh trường Đồng Khánh, với hai cổng hai bên, dành cho học sinh ra vào. Hàng cây long não cành lá xum xuê mượt mà xanh láng, lay động trước gió. Dãy cây như tấm bình phong che nắng gió, đứng chặn phía trước trường, tỏa mùi thơm dịu dàng dễ chịu như quyện lấy đàn bướm trắng ùa ra, bừng sáng một góc trời khi giờ tan trường điểm.

Hít một hơi dài khi xe ngừng ở cổng, Hoàng Mai hồi hộp vì biết mình sắp gặp gia đình người yêu. Hẳn em đang nóng lòng chờ mình đến thăm. Còn mình thì sao? Mình sẽ giải bày sao đây với mẹ nàng để bà hiểu được tình yêu chân thành anh dành cho Uyên Nhi?

Khi biết anh là khách của gia đình nàng, bác Đệ -gác cổng- cho vào. Xe từ từ chạy theo hàng phượng cao vút được trồng dọc theo lối đi, dài vào bên trong sân chơi theo hình chữ thập, chia sân thành bốn khoảnh cỏ xanh mát, nằm cân đối chính giữa trường, hai ô cỏ nhỏ hơn nằm ngay hai bên cổng giữa, lối đi riêng cho giáo sư.

Lối vào từ cổng trường Đồng Khánh xanh rì bóng cây phượng

Cỏ cắt tỉa và được chăm sóc cẩn thận. Nhờ thế, nơi đây đã nổi danh muôn thuở và được xem như trường nữ trung học đẹp nhất miền Nam Việt Nam. Gia đình Uyên Nhi đang trú ngụ trong không gian im vắng, tĩnh mịch, đến nỗi nhiều lúc nàng đã than là *buồn như nhà tu!*

Tuổi mộng mơ mới lớn của nàng như khép kín trong một thế giới riêng biệt, xa cách bên ngoài. Những ngày nghỉ, hay sau giờ học, cổng hai bên hông được khóa cẩn thận. Phía trước lại có bác gác cổng khó tính, mặt đăm đăm, canh gác nghiêm ngặt. khiến nàng khó có bạn bè muốn ghé thăm. Vì vậy, mỗi chiều khi trời vừa tối, có nhiều chàng hay ngồi trên bức tường màu hồng bên hông, thổi sáo, hay đàn guitar và hát. Hai chị em nàng hay đứng nơi cửa sổ trên lầu lắng nghe và nhìn xuống, để chỉ thấy bóng người mờ nhạt.

Ngày nào cũng như ngày nấy, Uyên Nhi vẫn đứng như vậy, nhìn ra ngoài cổng để đợi người mình yêu. Những ngày rất dài và đầy căng thẳng khiến lòng nàng chùng xuống vì nhớ anh. Thời gian qua đi chậm chậm như những áng mây xám lững lờ trôi trên bầu trời.

Anh ơi! Một mình chưa phải là cô đơn...nhưng Nhớ ai đó mới thật sự cô đơn...em đang tha thiết chờ mong anh.

Nàng chờ chàng đến để ra mắt mẹ. Khép chặt đôi mi, Uyên Nhi thầm nguyện cầu cùng Thiên Chúa, xin Ngài cho thời gian sắp tới được diễn ra êm đẹp. Mong mẹ dành cảm tình dồi dào cho người yêu ngay trong lần đầu anh được gặp mẹ.

Một ngày như mọi ngày, cổng trường im vắng!

Anh ơi! Anh đâu rồi?

Không biết anh có ra Huế tìm mình thật như anh viết trong thư! Có điều chi ngăn trở khiến anh phải ở lại hậu cứ để lo cho đơn vị, hay không?

...Nàng nhớ khung cảnh thơ mộng Đà Lạt, nhớ Cư Xá Thông Reo, nơi nàng được sống êm đềm cùng các bạn, hay nghịch phá làm hai Soeur hiền lành đôi phen phải nhức đầu.

... Nhớ những lần cùng Hoàng Mai, tay trong tay, bước đi trên con đường rợp bóng mát đầy lá khô xào xạc, dưới những hàng thông như tranh nhau vươn mình ra khỏi đám cỏ non để soi mình xuống mặt hồ xanh lam êm đềm. Hơi sương lan tỏa, lấm tẩm những hạt nhỏ đọng trên mái tóc dài. Gió se lạnh, cành lá ướt sương. Uyên Nhi rùng mình, cứ mỗi lần anh ghé thăm, lại thêm một lần nữa phải xa nhau, để lại trong lòng nàng biết bao thương nhớ...

Anh có biết không? Cảm giác ấm không phải vì em mặc nhiều áo, mà là khi trong sương mù trắng xoá, anh đứng phía sau và quàng chiếc áo khoác linh to rộng của anh lên vai em, với lời thì thầm thoảng bên tai “Em có lạnh không?”

...đã làm tim nàng rung động ...

...Nhớ tết Mậu Thân, Uyên Nhi đã trải qua cảnh thảm thương cùng tận với những người xấu số chung quanh, khiến nàng bao lần cận kề cái chết, tưởng mình phải ngã gục mà không được gặp lại người yêu. Trong giây phút mệt mỏi, mất hết hy vọng, Hoàng

Mai đã xuất hiện bên nàng trong khói lửa ngút ngàn, dầu sôi lửa bỏng.

Giữa cánh rừng thông hùng vĩ, với tiếng nước đổ âm âm của những thác nước cao ngất, Uyên Nhi đã đến thăm anh ở Đức Trọng, nhìn thấy những người lính, với làn da sạm nắng, nét mặt khắc khổ trong áo trận hoa rừng bạc màu cùng sương gió, Uyên Nhi ngậm ngùi cảm thương và hiểu được phần nào cuộc sống gian nan của anh cùng những người lính BĐQ.

... Uyên Nhi nhớ lần anh đưa TĐ11 BĐQ lên giải tỏa Đà Lạt vào dịp Mậu Thân đợt hai, anh đã bị thương, nằm để trị liệu ở Tiểu Khu Đà Lạt. Uyên Nhi, tim se thắt, đau đớn khi biết anh chết hụt hai lần. Nàng đã hiểu và nhận ra:

...Tình thời chiến có gì chắc đâu anh!

Vì thế Uyên Nhi đã yêu anh sâu đậm, nồng nàn. Yêu như lần cuối được yêu... *Anh ơi! Em trân quý những phút giây được gần bên anh... biết mình còn gặp lại nhau lần nữa không! Em đã yêu anh hết lòng và trọn vẹn...*

Ngang khu rừng của Tiểu Khu là một vùng ngập hoa Mimosa với những chiếc lá bàng bạc và những chùm hoa đang nở rộ, rực một màu vàng. Lòng nàng ngây ngất như lạc lối quên về, hương thơm thoang thoảng qua gió thổi nhẹ nhẹ. Lần nào cũng vậy, nàng hay bút, đem vào để trên chiếc gối kê đầu của Hoàng Mai một cành Mimosa nho nhỏ, với lời nói mong manh như sương mai:

“Anh ơi, anh cứ đi đi!”

Cành có bao nhiêu nụ hoa,

là bấy nhiêu nụ hôn em dành cho anh...”

Sáng sớm khi trời còn mờ sương, Uyên Nhi đến thăm chàng thương binh, ôm chặt bó hồng vào ngực như để giữ những nụ hoa khỏi rụng trước cơn gió lạnh buốt. Nàng bước vào căn phòng của anh với đôi tay tê cóng, nhưng tim nàng đang lên cơn sốt vì yêu... đã làm tim chàng xôn xang. Làm sao anh có thể quên được những giây phút này!

Đôi lúc Uyên Nhi có cảm tưởng mình đang ở trong hoàn cảnh tuyệt vọng, mọi cánh cửa dần khép lại. Nàng tự an ủi: “...*cứ chờ đi, mọi thứ rồi sẽ đâu vào đó*”.

Uyên Nhi hiểu rất rõ: “*Tình yêu phải tìm trong ba chữ: hai chữ yêu thương, một chữ chờ!*”

Nàng tin những điều anh viết trong thư. Biết vậy... nhưng nỗi lo vẫn lớn vồn trong tâm trí Uyên Nhi.

Anh yêu! Sự chờ đợi không là gì với em... nhưng điều đáng sợ là không biết phải chờ đến bao giờ!

Nếu người yêu không đến... thì cả thế giới quanh nàng như sụp đổ. Sẽ không còn gì để nàng bám víu trên cõi đời này nữa. Nàng sẽ nhắm mắt yên ngủ trên đồi thông vắng, cùng lá thông màu rơm rơi rơi tã, với trái tim hờn dỗi...

Anh ơi! Anh có hiểu cho em không!

Xa xa nơi cổng trường xuất hiện bóng chiếc xe Jeep màu đất thân thương, mà đã lâu lắm rồi Uyên Nhi không được thấy. Chiếc xe như gắn liền với hình ảnh người lính nàng yêu. Nhảy lên reo vui, nàng chạy đi tìm người chị lớn để báo tin...

... Anh yêu đã đến!

Lòng nàng như bay bổng, hạnh phúc ngập tràn vì sắp được gặp chàng. Hoàng Mai bước lên thang lầu tầng ba của trường Đồng Khánh với trái tim hồi hộp khó tả. Uyên Nhi và người chị đứng ở cửa đón anh.

Đôi mắt đen long lanh ngược nhìn, nụ cười ấm áp tươi nở trên môi em, đã cất đi bao nỗi lo lắng trong lòng anh. Mắt chìm trong mắt, chỉ một cái nhìn đủ để chàng và nàng quên đi những giây phút quá dài của sự đợi mong, làm vơi đi bao nỗi nhớ nhung, xóa tan những căng thẳng, nghi ngờ trong lòng nàng trước đó...

Tiếng Uyên Nhi áp úng bên tai chàng:

- *Anh ơi! Tất cả rắc rối là lỗi tại em hết. Xin anh đừng buồn mẹ chút nào cả, anh nhé!*

Biết nàng đang lo lắng, anh nhẹ cầm tay người yêu:

- *Anh rất quý trọng mẹ em. Em thật may mắn khi có được người mẹ như vậy.*

Nghiêm trang chững chạc trong bộ quân phục, hầu như anh đã lấy lòng mọi người trong gia đình nàng. Mẹ im lặng không nói, nhưng mắt mẹ đã ánh lên sự cảm động, khi Hoàng Mai và Uyên Nhi đứng sát bên... Nàng thỏn thức xin lỗi mẹ, vì chưa trả hiếu gì được cho mẹ như lòng hằng mong ước, mà nay lại chất thêm nỗi buồn lo trên vai mẹ...

Mẹ ơi! Biết vậy... nhưng làm sao hơn! Vì con đã lỡ yêu chàng quá mất rồi!

Nhìn anh thật đặc biệt trong bộ áo hoa rừng với chiếc mũ nâu bụi đời và phong trần. Vẻ cương nghị của người lính khiến anh khác hẳn những chàng trai khoa bảng xứ Huế.

Người em trai đã từng nhìn. Em nàng cũng khoa bảng như những người con trai Huế khác. Hẳn em nàng, lúc đó, đã bị “*người lính này*” thu hút? Về sau khi ra trường, bác sĩ Vĩnh Chánh, đã trở thành Y Sĩ của Binh Chung Nhảy Dù với chiếc mũ đỏ hào hoa.

Sau bao lo âu, xa vắng, nay gặp anh ngay trên đất Thần Kinh thân yêu, thật như một giấc mơ. Niềm vui reo vang trong tim, nàng đang lên cơn sốt vì yêu anh.

Tim võ tung, niềm vui như oà võ

Hồn bay bổng, lòng em ngây ngất say...

Mọi việc xảy ra êm đềm, nhịp nhàng hơn nàng suy nghĩ. Khi người chị lớn, Băng Tâm, binh vực Hoàng Mai hết lòng. Với anh em nàng, chị như người mẹ thứ hai, đã hy sinh, thương và lo cho mọi người trong gia đình, hơn nữa, mẹ rất tin tưởng chị.

Theo chị, sở dĩ Hoàng Mai đã hành động quá liều và không báo tin cho mẹ biết trước, vì tình hình rất căng thẳng. Với tình thế bấp bênh vì chiến tranh, rất khó liên lạc với nhau, và anh khó có thể có được nhiều ngày phép thêm một lần nữa, nên anh phải quyết định ra Huế gặp mẹ nàng càng sớm càng tốt. Và lại, mối tình thâm sâu anh dành cho Uyên Nhi đã bốn năm, buộc anh phải hành động gấp, sợ mọi sự sẽ chậm trễ... anh không thể để mất người yêu...

Ban đầu, không khí khá căng thẳng, có lẽ vì quá đột ngột cho mẹ. Uyên Nhi hiểu, thật khó cho mẹ khi phải đối diện với gia đình anh Đức, là người mà hai gia đình đã nhận lễ đính hôn cùng nhau. Mẹ chưa biết phải ăn nói ra sao cho phải lễ với gia đình “*bên kia*”, mẹ đã thở dài, nói lấy:

- *Các con lớn rồi, làm gì thì làm, tính gì thì tính. Các con đâu cần tới mẹ nữa!*

Nhưng sau đó, khi thấy những giọt nước mắt ngấn dài rơi trên má Uyên Nhi, mẹ cảm động. Thương con, mẹ đã chấp thuận những gì theo gia đình anh xin:

Lễ Hỏi và Lễ Cưới chỉ cách nhau một ngày, và sẽ được sắp xếp để được tổ chức trong hai tuần sắp đến.

Chỉ còn có hai tuần nữa thôi ư! Thời gian trôi qua quá nhanh. May mắn thay, người chị lớn đã sắm sẵn mọi thứ, nàng chỉ cần đi đo may chiếc áo dài kim tuyến màu trắng, đính đầy hạt trai, chị đã mua và đem ra từ Sài Gòn.

Chị thật chu đáo, đã lựa đôi giày trắng ánh kim tuyến như chiếc áo cưới dài. Mà sao Hoàng Mai và chị tin chắc mọi điều sẽ xảy ra suông sẻ! Chị thật tự tin và thương nàng. Uyên Nhi không muốn suy nghĩ nhiều... nếu không có chị chuẩn bị cho nàng đầy đủ tất cả, thì làm sao Uyên Nhi trở tay cho kịp!

Khép chặt đôi mi, Uyên Nhi không dấu được nụ cười hạnh phúc... lính có khác! Không ai giống chàng. Anh thiệt liêu! Hành động chớp nhoáng như khi ra chiến trận... đúng là lính mũ nâu thiệt chì!

Thương con, mẹ không muốn thấy cô con gái út đau khổ. Hơn nữa bà biết rất rõ tánh lý và liêu của Uyên Nhi. Ai đời con gái Huế mà dám nhin ăn mấy ngày liền vì yêu người lính kia!

Riêng anh Thiên, bạn cùng khóa với Hoàng Mai, đã hướng dẫn gia đình chàng chuẩn bị lễ hỏi đúng nghi thức Huế xưa theo ý mẹ.

Nhớ ơn chị Hương, vợ anh Thiên thật nhiều, đã giúp mẹ anh mua trầu cau trong buổi lễ đính hôn. Theo phong tục của người Huế, đã đi vào ca dao:

Mua cau Nam Phổ, mua trầu chợ Dinh...

Rất khó tìm được loại trầu, cau đặc biệt này, vì phần nhiều được bán ngay tại nơi trồng xa xôi cách trở, phải nhờ người đánh tiếng. Chị Hương đã hỏi thăm và đặt trước, lựa cho được liếp trầu chợ Dinh mới được cắt từ vườn đem đến, còn ướm sương mai, cùng buồng cau Nam Phổ thật tươi và sai trái, quả nào cũng to tròn và đều nhau.

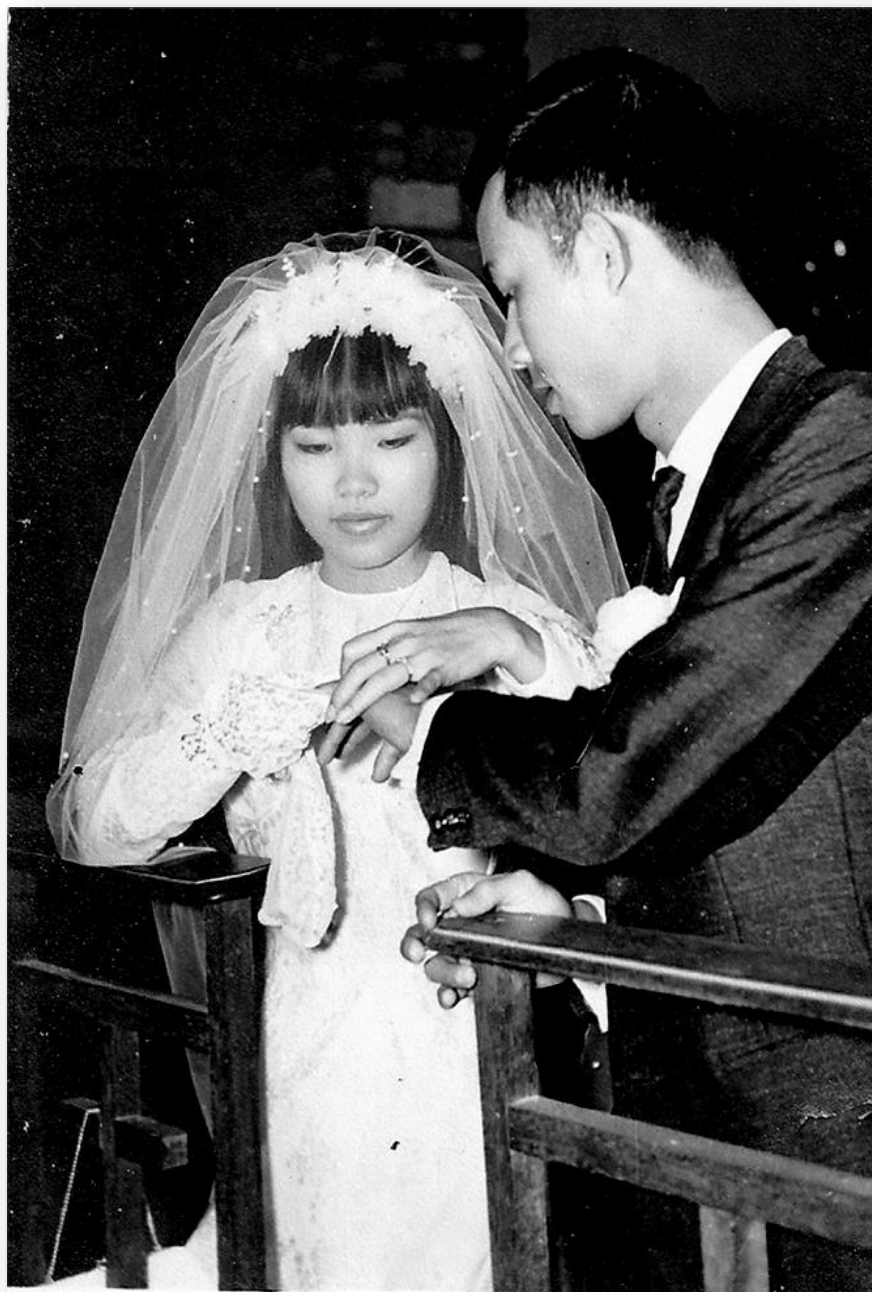
Cau Nam Phổ nổi tiếng khắp xứ Huế trong những dịp lễ đính hôn, bởi: *Mỏng vỏ, Nhỏ xơ, Tư lòng, Trong ruột.*

Lễ đính hôn với tập quán mà chỉ người Huế chính cống như anh chị Thiên mới biết được. Anh Thiên đã tận tình giải thích cặn kẽ cho gia đình Hoàng Mai hiểu. Mặc dù chỉ có hai gia đình nhỏ bé, vẫn phải chuẩn bị đầy đủ mọi nghi lễ cần thiết. Nhờ đó mẹ rất hài lòng và thân thiện với gia đình Hoàng Mai hơn.

Lễ cưới với nghi thức tôn giáo, trang trọng, mang nhiều ý nghĩa, được tổ chức âm cúng ở nhà thờ Phan-xi-cô, nơi chôn cất bao kỷ niệm đơn sơ thời học trò áo trắng ngoan đạo của nàng.

Nhà thờ còn lưu lại chứng tích tàn phá của Tết Mậu Thân. Những mảng sạm đen của khói thuốc súng bám ở một vài nơi trên vách tường. Vết nứt dài và những hòn đá nằm ngổn ngang ở sân trước nhà thờ, nơi anh và nàng đứng chụp ảnh,

Có lẽ Giáo xứ muốn giữ lại hình ảnh của sự đổ nát để giáo dân nhớ những ngày khổ nạn mà người dân Huế đã phải trải qua trong dịp Tết Mậu Thân chẳng? Như để chia sẻ nỗi đau của nhà thờ anh em, Phú Cam, người dân đã bị giết hại và tổn thất nặng nề tại nơi đây.

Vì anh là người “ngoại đạo”, nên phải có phép Chuẩn của Đức Giáo Hoàng, các cha đã xin được sự chấp thuận rất mau của Toà Thánh.

Sau Mậu Thân việc gì cũng giản dị, đầy sự thông cảm và tình yêu thương. Khi Hoàng Mai mang nhẫn vào ngón tay nàng trước mặt vị Linh Mục Nguyễn Văn Trọng, Uyên Nhi khép chặt đôi mi, lòng ngây ngất. Trong giây phút thiêng liêng, nàng cúi đầu thành tâm cảm tạ Người Cha Thiên Thượng:

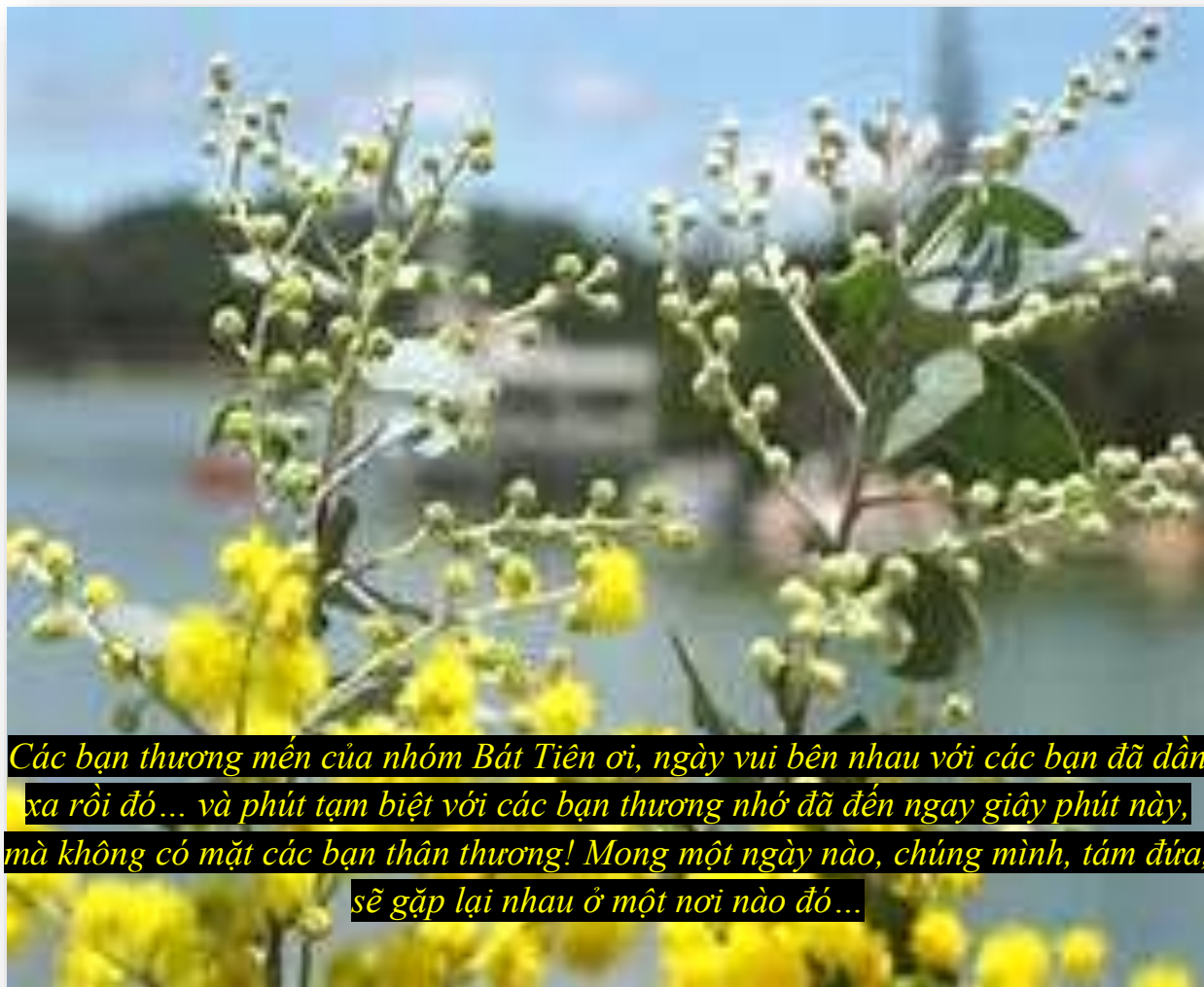
Thưa Thiên Chúa kính mến yêu quý của con, Ngài đã làm cho giấc mơ thâm kín - mà đã bao lần làm tim con thổn thức, tan chảy – nay đã thành sự thật. Con cảm ơn Ngài.

Hồn lâng lâng, dư âm buồn của những lần xa anh dần tan biến, thay vào đó là niềm vui bất tận. Ngược nhìn chàng, Uyên Nhi cười qua ánh mắt khi thấy anh cũng đang nhìn mình với nụ cười thoang thoảng nhưng chất chứa thương yêu trên môi. Hai tâm hồn như hòa chung nhịp điệu trong niềm hạnh phúc vô biên.

Hoàng Mai im lặng nhìn người yêu, cảm động khi thấy khuôn mặt rạng rỡ, tươi vui của nàng. Anh tự hứa trong lòng “*Nhất định anh sẽ đem hạnh phúc đến cho người vợ yêu quý của mình... chắc chắn điều đó không khó với anh, vì anh yêu nàng trên hết mọi điều.*”

Nàng đã phải trải qua bao đau buồn, mà vẫn một lòng đợi chờ anh cho đến ngày hôm nay. Anh phải trân quý và nắm giữ thật chắc hạnh phúc anh có được sau bao thăng trầm...

Những cánh hoa ty gôn màu hồng nho nhỏ đã được chị Băng Tâm và chị Liên Tâm, người chị sinh đôi của Uyên Nhi, bứt ra rải đầy trên chiếc bàn được trải khăn trắng trước chỗ Hoàng Mai và Uyên Nhi ngồi.

Các bạn thương mến của nhóm Bát Tiên ơi, ngày vui bên nhau với các bạn đã dần xa rồi đó... và phút tạm biệt với các bạn thương nhớ đã đến ngay giây phút này, mà không có mặt các bạn thân thương! Mong một ngày nào, chúng mình, tám đứa, sẽ gặp lại nhau ở một nơi nào đó...

Đám cưới được diễn ra trong không khí ấm cúng trang nghiêm. Không có bạn anh hay một bạn nào trong nhóm Bát Tiên tham dự. Hoàng Mai không báo tin cho một ai trong các bạn khóa 16 của anh, hậu cứ Pleiku và TĐ11 không ai biết anh đi cưới vợ.

Hoàng Mai và Uyên Nhi giữ im lặng và thật kín đáo trong niềm hạnh phúc không thể nói nên lời của họ.

Ngay cả hai anh, Huy và Thiên, tuy đã hết lòng giúp Hoàng Mai trong ngày lễ trọng đại, và rất cảm thông với bạn mình đã cưới vợ

muộn màng nơi xứ Huế xa lạ trong thời buổi chiến tranh, đã không tham dự được vì thời cuộc không cho phép.

Chiếc xe Peugeot đưa Hoàng Mai và nàng từ nhà thờ Phan-xi-cô hướng về trường Đồng Khánh. Xe được lái thật chậm qua những nơi Uyên Nhi từng tung tăng gót chân chim trong tà áo trắng. Rẽ trái ở con đường Đoác gần nhà thờ, rồi hướng về trường trong gió lạnh mùa Đông. Xa xa phía trước, cầu Bạch Hổ màu đen chìm trong màn mờ trắng của mưa phùn và gió lạnh.

Qua bao thử thách, giấc mơ được sống bên nhau đã biến thành sự thật. Hoàng Mai và Uyên Nhi đã là người bạn đời yêu quý của nhau, ngay trong những ngày cuối của năm Mậu Thân -1968- một năm có quá nhiều những biến cố đặc biệt xảy ra cho cuộc đời của Hoàng Mai và Uyên Nhi – Hai lần anh đưa TĐ11 BĐQ lên giải toả Đà Lạt. Họ đã gặp lại nhau sau thời gian dài phải chia cách vì hoàn cảnh chiến tranh, mà đã bao lần anh lo chiến tranh sẽ cướp mất người yêu!

...Và hôm nay, đánh dấu một ngày hạnh phúc trọn vẹn cho chàng và nàng, họ sẽ mãi mãi ở bên nhau...

Yêu xa thật là xót xa... nhưng vượt qua được là hạnh phúc tuyệt vời. Hơn ai hết, nắm tay nhau, chàng và nàng hiểu khoảng cách dù có bao xa đi nữa, cũng không thể chia cách họ được, khi cả hai yêu nhau thật lòng...

Qua cửa sổ xe, lòng nàng xao xuyến, phong cảnh quen thuộc đang chậm chậm lướt qua ngược chiều... xa Huế lần này, biết nàng còn

có dịp trở về để nhìn lại những nơi thân thương này thêm một lần nào nữa, hay không!

Xe rước dâu đã được anh Thiên cho kết đầy những cành lá rừng như khi xe đi ra trận tuyến nên nhìn rất lạ, chen lẫn ít hoa cúc vàng và hoa ty gôn màu hồng, đượm chất lính lẫn chất thơ, thật giản dị, nhưng rất đặc biệt. Uyên Nhi chưa từng thấy xe của một đám cưới nào ở Huế được trang hoàng như vậy.

Chiếc xe từ từ tiến vào cổng trường Đồng Khánh trong gió lạnh mùa đông. Các nữ sinh tóc xỏa ngang vai, ùa ra trước cửa lớp, đưa tay vẫy, kêu to: “*Chị Uyên Nhi ơi! Chúc chị hạnh phúc!*”.

Mỉm cười, nàng đưa tay chào lại các cô bé, như một đàn bướm trắng –hình ảnh của nàng thuở xa xưa- nhìn Uyên Nhi bên chàng lính chiến hiên ngang, có lẽ các nàng nữ sinh Đồng Khánh đã nuôi ước mơ trở thành “*người yêu của lính*”. Có phải chính Uyên Nhi đã gây lên phong trào “*yêu lính*” nơi trường Đồng Khánh từ lúc đó?

Nàng chợt nhận ra mình yêu anh rất nhiều, hơn cả lâu nay nàng vẫn tưởng. Một tình yêu như hiện hữu từ thuở thật xa xưa...

Anh yêu! Nếu một ngày nào đó, anh bước vào thế giới nội tâm của em... anh sẽ phải rơi nước mắt cảm động. Vì nơi đó, trong tim em, ở đâu cũng có hình ảnh anh...

Qua bao chờ đợi với nhiều thử thách vây quanh, niềm mơ ước không còn là mộng tưởng nữa, mà đã biến thành sự thật, một niềm

vui không thể nói nên lời. Bên nàng, đôi mắt anh đang âu yếm nhìn:

- *Anh hứa với em, anh sẽ bù đắp lại những đau buồn mà em luôn phải gánh chịu khi xa anh, và nhất định anh sẽ đem hạnh phúc đến cho em...*

Khép chặt đôi mi, những giọt lệ hạnh phúc rơi trên má nàng:

- *Anh yêu! ...chúng mình phải trải qua con đường mang tên nước mắt và chia ly, để đi đến tình yêu tuyệt vời. Hãy hứa với em...từ nay anh sẽ mãi mãi ở bên em...*

Cuối cùng, hạnh phúc thật đơn giản, khi Uyên Nhi chỉ cần yêu Hoàng Mai thật nhiều và kiên nhẫn đợi chờ...

Bên ngoài khách sạn, dòng Hương Giang xanh lam êm đềm lững lờ trôi, những lá phượng lung lay trước gió. Lông xao xuyên, nàng ngược nhìn anh...

Anh yêu! Sau bao xa cách, tình yêu em dành cho anh vẫn thắm thiết như ngày nào em mới yêu anh!

Anh vẫn là người lính thư sinh, lãng mạn, với bộ áo hoa rừng, cùng chiếc mũ nâu bụi đời đời xéo bên trái mà em đã rất yêu trong suốt bốn năm dài...

Cả hai cùng im lặng, Uyên Nhi cảm giác được nhịp đập rộn rã của tim mình, lòng nàng đang nghĩ đến nếp sống mới giữa thời buổi chiến tranh đang đợi chờ mình...không biết rồi sẽ ra sao!

Nhìn anh, nét mặt thoáng chút suy tư, nàng dặn dò:

- *Anh! Hãy hứa với em...*

Anh phải luôn nhớ là đừng khi mô giận em hết nha! Vì em chỉ là một cô nhóc, còn đang đi học, chưa rời khỏi chiếc ghế sinh viên Chính Trị Kinh Doanh của mình, để bước vào thế giới lính của anh. Một thế giới thật khác lạ, nghiêm trang, đầy ngổ ngàng và quá rộng lớn cho em, em phải có thì giờ để làm quen từ từ...

Hoàng Mai vuốt tóc nàng:

- *Yêu em còn chưa hết nữa đây...*

Nàng lại cắn môi:

- *Mà nếu em có làm điều chi ngốc nghếch đại khờ, là tại em yêu anh quá nhiều mà thôi... em dạn trước với anh, để sau này, nếu có khoảnh khắc mô đó, mình giận nhau, hay sẽ có lúc em làm anh phật ý, hay buồn lòng, thì anh hiểu cho em mà bỏ qua những gì em làm sai, mà không phiền em... anh phải hứa chắc, nghe anh...*

Chao ơi! Ai mà giận nàng cho được!

Khép chặt Uyên Nhi trong vòng tay gói trọn tình yêu, Hoàng Mai thì thâm bên tai nàng:

- *Giờ tới phiên anh... Anh muốn em hứa với anh một điều, ngay giờ phút này chỉ có hai đứa mình...*

- *Anh ơi! Có khó quá không anh?*

Hoàng Mai nhìn sâu vào mắt nàng:

- *Điều anh đòi hỏi ở em rất quan trọng với anh, và anh muốn em nghe lời anh tuyệt đối...*

Uyên Nhi úp mặt vào bàn tay:

- *Chưa chi em đã thấy lo...*
- *Anh muốn em hứa chắc với anh, là em sẽ không bao giờ theo anh đi “giao tiếp bên ngoài”. Anh không muốn em hòa mình vào thế giới phức tạp của anh, dù chỉ là xã giao...*
- *Còn anh thì rảnh? Uyên Nhi ngược nhìn chồng.*
- *Anh thì khác, vì anh phải tiếp xúc, bắt buộc anh phải giao thiệp với rất nhiều thành phần khác nhau trong cuộc sống hàng ngày. Nhưng anh không muốn vợ anh trải những điều như anh. Anh muốn em luôn mãi là em, luôn là cô sinh viên bé bỏng mà anh đã yêu với cả trái tim anh. Nhất là anh không muốn em bương chải với cuộc sống. Để mình anh lo. Anh muốn em luôn ở nhà chờ anh...*

Uyên Nhi phụng phịu:

- *Dạ, rảnh mà không công bình chi hết rứa, anh? Em phải ở nhà “suốt đời” chờ anh!!*
Anh ơi! Thiệt là quá khó cho em! Vì... anh cũng biết rồi... đôi lúc em hơi... bướng và lì một chút, và em là em, em muốn sống theo cách em nghĩ là đúng. Em muốn có một hơi thở tự do cho riêng mình, như những cây thông cao vút, luôn vi vu trên đồi vắng.
Nhưng mà... thôi được. Vì yêu nên em chiều anh và hứa... mà anh cũng phải giúp em, vì điều đó rất khó. Anh phải hứa chắc

không được làm em buồn. Anh phải nhớ không được làm em khóc, cho dù hoàn cảnh bắt buộc anh phải đi đây, đi đó giao thiệp nhiều. Vòng tay anh là mãi của riêng em. Em tin anh, em yêu anh.

Yêu anh sâu đậm, nàng hiểu, tình yêu trọn vẹn, là tình yêu phải hy sinh cho người mình yêu thật nhiều. Cứ nhìn gương của mẹ, thì sẽ hiểu phần nào. Ba chết lúc mẹ còn xuân xanh, 32 tuổi, vậy mà mẹ sống như vẫn còn ba bên cạnh...

Bắt đầu từ hôm nay, nàng sẽ cố gắng nghĩ đến anh nhiều hơn là nghĩ đến mình, nàng sẽ sống hết lòng cho người mình yêu - Hoàng Mai là cả thế giới của riêng Uyên Nhi, nếu anh hạnh phúc, thì niềm vui trong tim nàng sẽ trọn vẹn. Và nàng, sẽ là người nhận được tất cả tình yêu của người chồng yêu quý dành cho nàng...

...Em không còn mong điều gì hơn nữa.

Anh ơi! Anh phải luôn nhớ là em yêu anh thật nhiều...và rất cần anh che chở...

Rất nhớ...

